

[Handelsministeren.]

advare mod at begive sig ud i en Kronespekulation, der ender med, at man skaber sig selv Vanskeligheder, medens man ellers har Haab om at kunne overvinde de Vanskeligheder, som man allerede nu staar overfor, og komme, om jeg saa maa sige, paa tørt Land igen indenfor en overskuelig Tid.

Jeg maa for øvrigt gøre opmærksom paa, at Kravet om en lavere Kronekurs ikke er af ny Dato. Allerede inden hin 20. September, da England forlod Guldparitetten, havde vi Krav om en Nedskæring af Kronen. Ved at Pundet mistede sin Guldparitet, sank Kronen ned til et Lavmaal, som jeg tror, at ingen af Landbrugets Mænd havde drømt om at skære Kronen ned til. Men det har ikke vist sig, at der var nogen Gevinst for Landbruget ved at gaa ned til en saadan Kronekurs. At vi blev nødt til at gøre det, som Forholdene formede sig, var en Sag for sig; men Landbruget blev ikke bedre stillet derved, det fik det samme Antal Pund Sterling for sine Varer, fordi Sterling blev mindre i Værdi. Og jeg tror, man maa regne med, at Forholdene i Fremtiden vil forme sig saaledes, at naar vi her prøver paa at gaa vore egne Veje, bort fra den Retning, der hidtil har været angivet, ogsaa fra Landbruget, som den, vi skulde følge, vil man berede sig selv store, ja, uoverskuelige Vanskeligheder. I alt Fald vil jeg længst muligt advare imod, at man indlader sig paa den Slags Eksperimenter.

Endelig skal jeg til det ærede 5te tingvalgte Medlem (Villemoes) som Svar paa hans Henstilling sige, at jeg skal gøre mit yderste for, at Valutakontoret omgaaende besvarer de Henvendelser, der bliver rettet til det. I øvrigt fandt jeg det ærede Medlems Kritik saa velvillig overfor Valutakontoret, at jeg ikke kan stille mig anderledes overfor den, end jeg gør ved at sige Tak for den velvillige Behandling. Der er sikkert begaaet Fejl i Kontoret — det har ikke kunnet være anderledes, det gav det ærede Medlem ogsaa Udtryk for —, men jeg tror, at Fejlene vil blive rettet efterhaanden, saa at man kun undtagelsesvis kan pege paa, at der er begaaet positive Fejl. Man maa jo erindre, at det er en næsten uløselig Opgave at lade hele vor Import dirigere gennem et eneste Kontor (*Schovelin*: Ja, det er en uløselig Opgave!). Derom kan vi godt blive enige; men det er sandelig ikke min Opfindelse, at noget saadant skulde ske. Jeg er blevet ført ind i det, netop fordi Venstre ønskede, at man skulde be-

grænse Importen, ikke blot af valuta-mæssige Grunde, men ogsaa af handelspolitiske Grunde. Det maa de Herrer i Venstre ikke glemme nu, naar man endelig skal til at gøre det op.

Hauch: Den højtærede Handelsminister gav i sin Forelæggelsestale Udtryk for, at der neppe kunde være Grund til at trænge dybt ind i disse Problemer ved Debatten i Dag. Jeg er i og for sig enig med den højtærede Minister heri og tillod mig at følge det i de Bemærkninger, jeg gjorde, idet jeg ganske kort henviste til de Forhandlinger, der har været ført i det andet høje Ting, hvorfor jeg ikke fandt, det var paakrævet at komme ind paa en nærmere Omtale af de Omstændigheder, der har ført til de Krav, Venstre har stillet. Jeg gik ogsaa ud fra, at de var kendt af den højtærede Minister, og dog optraadte den højtærede Minister, som om det hele var noget nyt. Han sagde: Hvad mener det ærede Medlem, naar han synes, det ikke kan blive ved at gaa, som det gaar? Det ved den højtærede Minister, det er begrundet tilstrækkelig tydeligt for ham i det høje Folketing, og jeg skulde taget meget fejl, om det ikke ogsaa er begrundet for ham i Valutaudvalget, hvor man formentlig har drøftet dette Spørgsmaal. Det undrer mig derfor meget, at den højtærede Minister nu spurgte, som om det hele var noget nyt for ham. Den højtærede Minister ved jo udmærket god Besked om det Standpunkt, Venstre har indtaget. Men skal det endelig være, skal jeg gerne optage en Debat ved denne Lejlighed. Jeg troede, vi skulde have været fri for det, fordi jeg ikke syntes, det var nogen Nytte til, men lad os da paa den Anledning, Ministeren har givet, tale lidt om disse Problemer.

Maa jeg allerførst gøre en Bemærkning til den højtærede Minister med Hensyn til dette: at følge Sterlingen. Den højtærede Minister har vel ikke glemt, hvorledes Opriindelsen var til det Krav fra Landbrugets Side. Skulde han have glemt det, maa jeg nok have Lov til at minde om, at Forholdet var det, at da Sterlingen forlod Guldet, var der nogle Dage, hvor man fra Ministeriets Side ikke vidste — jeg tør ikke sige: vidste hverken ud eller ind, for det vilde ikke være rigtigt, men aabenbart ikke vidste, hvad man skulde, om man skulde fastholde Guldpariteten. Paa det Tidspunkt fremkom Kravet fra Landbrugets Side, gaaende ud paa, at vi maatte føre en økonomisk Politik med Hensyn til vort Montvæsen, saa at det blev muligt at følge Sterling, fordi man ikke